

Arrest

nr. 311 784 van 26 augustus 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. COOLEMAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 30 mei 2022 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 13 februari 2023 werd zij door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geacht afstand gedaan te hebben van haar beschermingsverzoek gezien zij geen gevolg gaf aan de oproeping voor het interview op 5 januari 2023.

1.2. Verzoekster dient op 1 juni 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 december 2023.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 februari 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op (...) 1956 te Nasiriya (Thi Qar). U bent nooit naar school geweest en kunt niet lezen of schrijven. Begin jaren '70 ging u naar Koeweit. U bent daar op vijftienjarige leeftijd gehuwd. U verbleef daar zonder papieren en toen de oorlog in 1991 uitbrak, keerde u terug naar Irak en vestigde u zich in Karbala. Er ontstonden problemen in uw huwelijk en uw echtgenoot scheidde van u. U bleef wel in hetzelfde huis wonen om voor de kinderen te zorgen. Jullie hadden ieder jullie eigen vertrek. Rond 2005 werd uw zoon F. politieagent in Najaf, van toen af woonden jullie daar. Toen uw zoon F. in 2010 vermist raakte, keerde u terug naar Karbala. Als u naar de markt ging, werd u nageroepen dat soennieten niet welkom waren. Nadat uw zoon F. S. Q. A. G. (CG...; O.V....) in 2015 uit Irak vertrok en daarna ook uw echtgenoot overleed, kon u uw huurwoning niet meer bekostigen. Uw huisbaas kwam langs en zei dat u als 'vuile soenniet' geen recht had in de heilige stad te verblijven. U probeerde het nodige geld alsnog bijeen te krijgen, maar tevergeefs. U slaagde er niet in uw schulden te betalen en na enkele maanden werd u uit huis gezet. U had van toen af geen vast adres meer en verbleef af en toe bij uw dochter S.. Haar echtgenoot was echter niet akkoord dat u daar verbleef aangezien ze het zelf ook moeilijk hadden, waardoor u af en toe bij de burens overnachtte. U overleefde op liefdadigheid. Uiteindelijk vertrok u met de hulp van uw dochter uit Irak in mei 2018. U reisde via Turkije naar Griekenland, waar u van mei 2018 tot mei 2022 verbleef. U diende er een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen werd afgewezen. Uiteindelijk besloot u naar België te komen om uw familieleden hier te vervoegen. Verschillende mensen in Griekenland zamelden het nodige geld in om uw reis te bekostigen. Naast uw zoon F., verblijft ook uw dochter R. hier. Uw dochter S. S. K. A. G. (CG ...; ...) werd hier als vluchteling erkend.

U diende hier een eerste verzoek om internationale bescherming in op 30 mei 2022. Rond september 2022 trok u naar Duitsland omdat u had gehoord dat uw vermiste zoon F. daar zou verblijven. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam dan ook een weigeringsbeslissing op 13 februari 2023 aangezien u niet opdaagde voor uw interview aldaar. U vond uw zoon niet en werd vanuit Duitsland gerepatriëerd.

U diende hier in België een tweede verzoek in op 1 juni 2023. U geeft aan hier in België te willen verblijven omdat uw kinderen en kleinkinderen hier zijn. In Irak zou u tevens te vrezen hebben omdat u soenniet bent en in uw regio in Zuid-Irak vooral sjiïeten verblijven. Bovendien vreest u op straat terecht te komen.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van volgende documenten: de overlijdensakte van uw echtgenoot, de werkbadge van uw vermiste zoon, zijn wapenvergunning, de verblijfskaarten van uw kinderen in België en een psycho-medisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U geeft weliswaar aan psycho-medische problemen te hebben en legt tevens een attest voor ter staving hiervan. Hierin wordt echter geen melding gemaakt van specifieke maatregelen die zouden genomen moeten worden. Er wordt enkel gesteld dat u niet in staat zou zijn een langdurig interview af te leggen. U beweerde zelf wel degelijk in staat te zijn het persoonlijk onderhoud af te leggen en zei ook geen specifieke moeilijkheden te ondervinden hierbij. Er werd duidelijk gemaakt dat u steeds een pauze kon aanvragen wanneer nodig (CGVS p.2-3, 14). U bleek gedurende het interview in staat de gestelde vragen te begrijpen en er naar behoren op te kunnen antwoorden.

Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U bent er niet in geslaagd het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Irak vreest problemen te ondervinden met sjiïeten omdat u soenniet bent. U vreest tevens op straat terecht te komen.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vreemd genoeg met geen woord repte over uw vrees ten opzichte van de sjiïeten in uw regio omdat u zelf soenniet bent. Er werd toen expliciet gevraagd of u problemen ondervond met medeburgers, waar u negatief op antwoordde. Nochtans gaf u in het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan toen alle redenen voor uw verzoek te hebben kunnen toelichten (CGVS p.4). Dat u naliet hier toen iets over te vermelden, relativeert de ernst en geloofwaardigheid van deze vrees ten zeerste.

Bovendien zijn de problemen waarvan u zelf verklaart het slachtoffer te zijn geweest, onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Behalve dat u werd uitgescholden en erop gewezen werd niet welkom te zijn in de regio, is er niets gebeurd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient men aannemelijk te maken dat men een persoonlijke en

systematische vrees voor vervolging heeft gelinkt aan criteria zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie. U slaagde hier niet in. U kunt tevens niet zeggen wie precies u vreest. U heeft het over de sjiieten, maar kunt geen organisaties of specifieke namen noemen. Uw huisbaas, waarvan u vreemd genoeg tevens de naam niet weet, zou ook "vuile soenniet" tegen u hebben gezegd. Dat u uiteindelijk uit uw huurhuis werd gezet, kwam echter doordat u uw huur niet kon betalen nadat uw zoon het land verliet en uw echtgenoot overleed. U was sindsdien overgeleverd aan liefdadigheid. U had geen eigen huis meer, maar verbleef afwisselend bij uw dochter en bureu. U bent steeds in Karbala blijven wonen (CGVS p.5-6, 8-9, 11, 15-18, 20). Wat betreft uw vermiste zoon die werkzaam was als politieagent en ontvoerd zou zijn, dient te worden opgemerkt dat u hiermee niet aantoonbaar zelf een gegronde vrees voor vervolging te koesteren hieromtrent. U beweert bij het CGVS plots dat het feit dat hij soenniet was mee aan de basis lag van zijn ontvoering, terwijl u bij de DVZ enkel verwees naar zijn werkzaamheden als reden hiervoor. Voor zijn vermissing zou hij nooit problemen hebben gehad. U hebt er tevens geen idee van wie of welke organisatie achter zijn verdwijning zit. U, noch iemand anders van uw familie heeft ooit problemen gehad omwille van zijn werkzaamheden. Na zijn verdwijning nam niemand contact met u op. U bent nog jarenlang in Irak gebleven, zonder hieraan gelieerde problemen te ondervinden (CGVS p.5, p.12, p.18-19). Dit vormt allerm minst een indicatie dat u bij terugkeer naar Irak gevisieerd zou worden omwille van aan uw zoon gelieerde problemen.

Wat betreft de erkenning van uw dochter S. S. K. A. G. (CG...;) als vluchteling in België dient te worden opgemerkt dat zij erkend werd op basis van haar eigen asielmotieven die losstaan van de redenen waarom u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in België. Uiteraard kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u als vrouw van een zekere leeftijd graag bij uw familieleden in België zou willen verblijven. Dit heeft echter geen uitstaans met uw asielmotieven en is geenszins van die aard om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming. Bovendien hebt u momenteel nog steeds twee dochters in Irak. Een ervan heeft zich in het verleden reeds over u ontfermd. Ze nam u ondanks haar eigen moeilijke levensomstandigheden een periode in huis, vergezeld u bij uw doktersafspraken en regelde tevens uw paspoort en reis uit Irak naar Turkije (CGVS p.4, 10, 14-15, 17, 19). Dat u geen netwerk in Irak zou hebben dat u kan bijstaan en o.m. voor opvang kan zorgen, is dan ook niet het geval.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele

nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamst doelwit het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde onttaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Karbala te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwikkeld in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Ook na de militaire overwinning op ISIS blijven de PMF in het Iraakse Zuiden nadrukkelijk aanwezig.

De terroristische organisatie ISIS is in nagenoeg geheel Zuid-Irak afwezig. De activiteiten van ISIS zijn er grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr genoemd), gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF en de ISF als doelwit. Na de herovering van Jurf al-Nasr op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. De sjiiitische milities die Jurf al-Nasr controleren hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. De oorspronkelijke soennitische bevolking kan bijgevolg nog steeds niet terugkeren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. De Iraakse overheid heeft een Joint Operation Command opgericht om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken. Hoewel de autoriteiten hierbij moeilijkheden ondervinden blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld van de sjiiitische milities die in het Iraakse Zuiden actief zijn, is voornamelijk doelgericht van aard. De sjiiitische milities zijn eveneens betrokken in smokkelpraktijken en andere criminele praktijken. Personen die de activiteiten van de milities in de weg staan worden bedreigd en geïntimideerd. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid-Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie door middel van IEDs (improvised explosive devices) en raketten. Doorgaans blijven bij deze aanvallen, die een gevolg zijn van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran, burgerslachtoffers uit.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageerden met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Het uitbreken van de covid-pandemie in maart 2020 en de intrekking van de steun van de Sadristen onderbreekt de protesten tijdelijk, waarna ze in mei 2020 op kleinere schaal hervatten. Ook in 2022 en begin 2023 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. Hoewel hierbij geregeld gewonden vielen is het dodental dat hierbij werd vastgesteld erg laag. Ook buiten de demonstraties kunnen leiders en activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in het Iraakse zuiden, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Karbala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Karbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Karbala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De overlijdensakte van uw echtgenoot, de werkbadge van uw vermiste zoon en zijn wapenvergunning, vormen enkel een indicatie met betrekking tot het beroep van uw zoon F. en het overlijden van uw echtgenoot, zaken die in deze beslissing niet worden betwist. De verblijfskaarten van uw familieleden in België tonen enkel hun verblijfssituatie in dit land aan. Met geen van deze documenten toont u een nood aan bescherming in uw hoofde aan. U legt tevens geen enkel document neer ter staving van uw identiteit, herkomst of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 11 april 2024 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoekster heeft de Raad echter op 23 april 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoeksters bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert gespreid over twee middelen de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Ze benadrukt hierbij haar kwetsbare positie binnen de Irakese samenleving als alleenstaande vrouw die op straat diende te overleven, wiens kinderen bijna allemaal in België wonen en het gegeven dat zij geen hulp krijgt van haar dochters in Irak, haar oudere leeftijd en medische problemen. Doorheen haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar en citeert zij fragmenten uit algemene

landeninformatie, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en rechtspraak van de Raad van State (hierna: RvS).

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.2.3. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U geeft weliswaar aan psycho-medische problemen te hebben en legt tevens een attest voor ter staving hiervan. Hierin wordt echter geen melding gemaakt van specifieke maatregelen die zouden genomen moeten worden. Er wordt enkel gesteld dat u niet in staat zou zijn een langdurig interview af te leggen. U beweerde zelf wel degelijk in staat te zijn het persoonlijk onderhoud af te leggen en zei ook geen specifieke moeilijkheden te ondervinden hierbij. Er werd duidelijk gemaakt dat u steeds een pauze kon aanvragen wanneer nodig (CGVS p.2-3, 14). U bleek gedurende het interview in staat de gestelde vragen te begrijpen en er naar behoren op te kunnen antwoorden. Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. U bent er niet in geslaagd het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

Door haar hoge leeftijd en medische problemen te benadrukken brengt verzoekster geen valabele argumenten bij die voorgaande concrete motieven inzake de bijzondere procedurele noden kunnen ombuigen.

3.2.4. Beoordeling van het beschermingsverzoek

3.2.4.1. Verzoekster, die soenniet is, vreest bij een terugkeer naar Irak problemen te ondervinden met sjiïeten en dakloos te worden. Zij heeft hierbij benadrukt dat zij een alleenstaande en kwetsbare vrouw is.

Ook in het verzoekschrift beklemtoont verzoekster haar kwetsbare positie binnen de Iraakse samenleving als alleenstaande vrouw die op straat diende te overleven, wiens kinderen bijna allemaal in België wonen en het gegeven dat zij geen hulp krijgt van haar dochters in Irak, haar oudere leeftijd en medische problemen. Verzoekster betoogt in het bijzonder dat Iraakse vrouwen zonder een 'mannelijke voogd' een risicoprofiel hebben.

In de bestreden beslissing wordt er geoordeeld dat:

- i) allereerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster bij de DVZ vreemd genoeg met geen woord repte over haar vrees ten opzichte van de sjiïeten in haar regio omdat zij zelf soenniet is. Er werd toen expliciet gevraagd of verzoekster problemen ondervond met medeburgers, waar zij negatief op antwoordde. Nochtans gaf verzoekster in het begin van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan toen alle redenen voor haar verzoek te hebben kunnen toelichten. Dat verzoekster naliert hier toen iets over te vermelden, relateert de ernst en geloofwaardigheid van deze vrees ten zeerste;

ii) bovendien de problemen waarvan verzoekster zelf verklaart het slachtoffer te zijn geweest, onvoldoende ernstig zijn om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Behalve dat verzoekster werd uitgescholden en erop gewezen werd niet welkom te zijn in de regio, is er niets gebeurd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient men aannemelijk te maken dat men een persoonlijke en systematische vrees voor vervolging heeft gelinkt aan criteria zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie. Verzoekster slaagde hier niet in. Verzoekster kan tevens niet zeggen wie precies zij vreest. Ze heeft het over de sjiieten, maar kan geen organisaties of specifieke namen noemen. Haar huisbaas, waarvan verzoekster vreemd genoeg tevens de naam niet weet, zou ook "vuile soenniet" tegen haar hebben gezegd. Dat verzoekster uiteindelijk uit haar huurhuis werd gezet, kwam echter doordat zij haar huur niet kon betalen nadat haar zoon het land verliet en haar echtgenoot overleed. Verzoekster was sindsdien overgeleverd aan liefdadigheid. Verzoekster had geen eigen huis meer, maar verbleef afwisselend bij haar dochter en burens. Verzoekster is steeds in Karbala blijven wonen. Wat betreft haar vermiste zoon die werkzaam was als politieagent en ontvoerd zou zijn, dient te worden opgemerkt dat verzoekster hiermee niet aantoonbaar zelf een gegronde vrees voor vervolging te koesteren hieromtrent. Verzoekster beweert bij het CGVS plots dat het feit dat hij soenniet was mee aan de basis lag van zijn ontvoering, terwijl zij bij de DVZ enkel verwees naar zijn werkzaamheden als reden hiervoor. Voor zijn vermissing zou haar zoon nooit problemen hebben gehad. Verzoekster heeft er tevens geen idee van wie of welke organisatie achter zijn verdwijning zit. Verzoekster, noch iemand anders van haar familie heeft ooit problemen gehad omwille van de werkzaamheden van haar zoon. Na zijn verdwijning nam niemand contact met verzoekster op. Verzoekster is nog jarenlang in Irak gebleven, zonder hieraan gelieerde problemen te ondervinden. Dit vormt allerminst een indicatie dat verzoekster bij terugkeer naar Irak geïsoleerd zou worden omwille van aan de aan haar zoon gelieerde problemen;

iii) wat betreft de erkenning van de dochter S. S. K. A. G. (CG ...; ...) van verzoekster als vluchteling in België dient te worden opgemerkt dat zij erkend werd op basis van haar eigen asielmotieven die losstaan van de redenen waarom verzoekster een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België. Uiteraard kan begrip worden opgebracht voor het feit dat verzoekster als vrouw van een zekere leeftijd graag bij haar familieleden in België zou willen verblijven. Dit heeft echter geen uitstaans met haar vluchtmotieven en is geenszins van die aard om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming. Bovendien heeft verzoekster momenteel nog steeds twee dochters in Irak. Een ervan heeft zich in het verleden reeds over haar ontfenmd. Ze nam verzoekster ondanks haar eigen moeilijke levensomstandigheden een periode in huis, vergezelde verzoekster bij haar doktersafspraken en regelde tevens haar paspoort en reis uit Irak naar Turkije. Dat verzoekster geen netwerk in Irak zou hebben dat haar kan bijstaan en o.m. voor opvang kan zorgen, is dan ook niet het geval.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat door géén rekening te houden met verzoeksters hoge leeftijd, medische problematiek én het feit dat verzoekster een alleenstaande vrouw is - waarbij wordt aangestipt dat verzoekster in Irak op straat diende te overleven en zij geen hulp krijgt van haar dochters daar -, haar profiel én vrees ten aanzien van het land van herkomst verkeerd werd ingeschat. Verzoekster benadrukt dat zij over een zéér kwetsbaar profiel beschikt met verhoogde risico's op willekeurig geweld, stigmatisering en discriminatie verbonden aan haar sociale positie. Door het behoren tot een sociale groep met een reëel risico op vervolging ingeval van terugkeer naar Irak meent verzoekster dat zij dient erkend te worden als vluchteling overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wijst verzoekster op haar verklaringen op het CGVS en concludeert dat verweerder haar situatie als een oude, alleenstaande, vrouw met medische problemen in de Iraakse samenleving niet analyseert alsook géén enkel belang hecht aan haar risicoprofiel. Dit terwijl uit algemene landeninformatie wel degelijk blijkt dat Iraakse vrouwen in het algemeen, én dan meer specifiek vrouwen zonder een 'mannelijke voogd' in het bijzonder risicoprofielen zijn.

In de verweernota repliceert de commissaris-generaal dat waar verzoekster stelt dat er geen analyse is gebeurd van haar situatie als oude, alleenstaande vrouw met medische problemen in de Iraakse samenleving, zij voorbijgaat aan de motivering waaruit blijkt dat zij geen alleenstaande vrouw in Irak is daar zij wel degelijk nog over een familiaal netwerk beschikt op wiens steun en hulp zij in het verleden kon rekenen. Dat zij geen netwerk in Irak zou hebben dat haar kan bijstaan en o.m. voor opvang kan zorgen, kan door verweerder dan ook niet bijgetreden worden. Ook wordt in de nota gemotiveerd dat uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster soms kon rekenen op financiële steun van haar familie in het buitenland. Waar verzoekster stelt dat zij in Irak op straat diende te overleven, blijkt volgens verweerder uit haar verklaringen dat zij – nadat zij uit de huurwoning werd gezet omdat ze de huur niet langer kon betalen na het overlijden van haar echtgenoot – steeds onderdak vond bij haar dochters of bij burens. Wat haar medische problemen betreft, meent verweerder dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in Irak wel degelijk medische bijstand genoot en haar dochter haar vergezelde naar haar doktersafspraken. Verder wordt in de verweernota geoordeeld dat verzoekster ter staving van haar psycho-medische problemen een attest voorlegt waarin echter geen melding wordt gemaakt van specifieke maatregelen die zouden genomen moeten worden. Er wordt enkel gesteld dat verzoekster niet in staat zou zijn een langdurig interview af te leggen en er wordt gevraagd om rekening te houden met haar medische toestand bij haar persoonlijk onderhoud, aldus verweerder, terwijl verzoekster echter zelf stelde wel degelijk in staat te zijn het persoonlijk onderhoud af te

leggen en hierbij geen specifieke moeilijkheden te ondervinden. Verweerder stipt tevens aan dat aan verzoekster vervolgens duidelijk werd gemaakt dat zij steeds een pauze kon aanvragen wanneer nodig en dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud bovendien blijkt dat verzoekster de gestelde vragen begreep en er naar behoren op kon antwoorden.

Wat betreft de positie van vrouwen in Irak, "in het bijzonder vrouwen zonder een 'mannelijke voogd'", wordt in de verweernota gemotiveerd dat verzoekster door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie geen concrete en geobjectiveerde elementen aanbrengt die de vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of ontkrachten. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel kan volgens verweerder dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover naar mening van verweerder in gebreke. Verweerder vervolgt dat nergens uit verzoeksters verklaringen immers blijkt dat zij in de jaren voor haar komst naar België gevisieerd of vervolgd werd omwille van haar vrouw-zijn. Dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst plots wel zou worden gevisieerd hierom is volgens verweerder dan ook niet aannemelijk. Er wordt in de nota nog aangegeven dat in de door verzoekster bijgebrachte landeninformatie en deze waarover het CGVS beschikte er geen ernstige aanwijzingen zijn die aannemelijk maken dat vrouwen in Irak actueel het voorwerp zijn van groepsvervolging. Verweerder stelt dat het loutere gegeven een vrouw te zijn in Irak, op zich niet volstaat om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Uit de door verzoekende partij geciteerde richtlijnen van UNHCR en het EUAA-rapport kan niet blijken dat de situatie voor vrouwen in Irak zodanig problematisch is, dat kan worden aangenomen dat zij worden blootgesteld aan vervolging en/of ernstige schade, om de enkele reden dat zij een vrouw in Irak is, aldus verweerder. Er wordt beklemtoond dat vrouwen (en meisjes) nood kunnen hebben aan internationale bescherming maar dit is volgens de richtsnoeren van EASO en UNHCR afhankelijk van hun individuele omstandigheden. Verweerder stipt aan dat bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar geslacht, aldus rekening moet worden gehouden met de individuele en concrete omstandigheden die een invloed kunnen hebben op dit risico voor vervolging of ernstige schade terwijl verzoekster hiertoe echter in gebreke blijft.

De Raad wijst er in dit verband op dat verzoekster terecht aanstipt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat vrouwen zonder mannelijke voogd worden aangeduid als een risicoprofiel.

Uit de beschikbare landeninformatie, meer bepaald de EUAA Country Guidance inzake Irak van juni 2022, blijkt dat als vrouw alleen wonen in Iran in het algemeen niet wordt geaccepteerd omdat het als ongepast gedrag wordt beschouwd. Vrouwen die alleen wonen, krijgen vaak te maken met een negatieve houding van de maatschappij en lopen een bijzonder hoog risico op geweld. Vrouwen aan het hoofd van huishoudens, gescheiden vrouwen en weduwen bevinden zich in een kwetsbare positie op economisch vlak en in termen van blootstelling aan intimidatie, en hebben het moeilijk om werk te vinden, vooral als ze de bescherming van een mannelijk familielid en de nodige connecties missen om werk te vinden en kinderen ten laste te onderhouden. Vrouwen worden economisch gediscrimineerd bij de toegang tot werk, krediet en gelijke beloning. Het is voor een alleenstaande vrouw moeilijk om een woning te huren in Irak omdat de Iraakse samenleving alleenstaanden of personen die niet bij familie wonen, niet accepteert, vooral wanneer het vrouwen betreft. Vrouwen die verstoten zijn door hun familie en geen sociaal steunnetwerk hebben, zijn aanzienlijk slechter af. Daarnaast verschilt de positie van alleenstaande vrouwen die zelf in hun onderhoud kunnen voorzien van de positie van werkloze en/of ongeschoolde vrouwen.

De situatie voor alleenstaande vrouwen kan variëren afhankelijk van hun opleidingsniveau, van het feit of ze in steden wonen of niet, en van hun financiële onafhankelijkheid. Hoewel het naar verluidt mogelijk is voor een opgeleide vrouw met een inkomen om op zichzelf te wonen in een stad, "zolang ze geen eerconflict heeft met haar familie", is de mogelijkheid voor alleenstaande vrouwen om op zichzelf te wonen in de praktijk afgenomen door de verslechterende maatschappelijke beperkingen en de financiële situatie in het land.

Ondanks de gerapporteerde toename van het aantal echtscheidingen in de afgelopen jaren, worden gescheiden vrouwen in Irak nog steeds geconfronteerd met discriminatie en stigmatisering. Het is gebruikelijk dat gescheiden vrouwen terugkeren naar de zorg van hun familie. Door hun status kunnen ze echter het slachtoffer worden van misbruik en stigmatisering.

Weduwen kunnen worden opgevangen door hun eigen familie of door hun schoonfamilie. In die omstandigheden treden mannelijke familieleden op als hun voogd.

Er zijn voor vrouwen veel maatschappelijke en familiale beperkingen en elke vrouw die buiten de familiegemeenschap leeft, loopt gevaar. Daarenboven kunnen gescheiden vrouwen die terugkeren om bij hun familie te wonen, worden blootgesteld aan misbruik en stigmatisering vanwege hun status.

Uit het door verzoekster alsook verweerder aangehaalde UNHCR-rapport van 30 januari 2024 blijkt voorts dat vrouwen zonder mannelijke steun van hun (uitgebreide) familie of stamnetwerk, vaak worden gestigmatiseerd door hun familie en de maatschappij in het algemeen. Ze worden vaak geconfronteerd met economische onzekerheid en lopen een groter risico op seksuele uitbuiting en mensenhandel.

De heersende sociale, religieuze en culturele normen blijven een obstakel voor zelfstandig wonende vrouwen, vooral voor ongehuwde vrouwen.

De bewegingsvrijheid van vrouwen zonder mannelijke voogd wordt ook beperkt door deze normen en seksuele intimidatie van vrouwen in openbare ruimten als ze niet worden vergezeld door een mannelijke voogd is ook gebruikelijk.

Verweerder kan echter gevolgd worden in zijn oordeel in diens nota dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het loutere gegeven een (alleenstaande) vrouw te zijn volstaat om een beschermingsnood aannemelijk te maken.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of discriminatie van alleenstaande vrouwen en vrouwelijke gezinshoofden met vervolging kan worden gelijkgesteld, moet volgens voormelde EUAA Country Guidance rekening worden gehouden met de ernst en/of het herhaaldelijke karakter van de daden, dan wel met de vraag of zij zich voordoen als een opeenstapeling van verschillende maatregelen.

Bovendien verhoogt het feit dat deze vrouwen alleenstaande vrouwen of gezinshoofden zijn het risico om te worden blootgesteld aan handelingen die met vervolging kunnen worden gelijkgesteld (bv. verkrachting en seksuele uitbuiting).

Er wordt in dit rapport voorts aangestipt dat bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster als alleenstaande vrouw zal worden blootgesteld aan vervolging, rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals: persoonlijke status, regio van herkomst en verblijf (bv. ontheemdenkampen), perceptie van traditionele genderrollen in het gezin of de gemeenschap, economische situatie, opleiding, enz.

Ook in het UNHCR-rapport van 30 januari 2024 kan de Raad lezen dat vrouwen, waaronder vrouwen zonder een daadwerkelijk familiaal netwerk, nood kunnen hebben aan internationale bescherming maar dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden.

In casu wordt niet betwist dat verzoeksters (ex-)echtgenoot overleden is doch wordt door verweerder geoordeeld dat verzoekster geen alleenstaande vrouw betreft omdat zij nog over een familiaal netwerk in Irak beschikt. Verweerder lijkt er hiermee evenwel aan voorbij te gaan dat verzoekster enkel twee dochters heeft in Irak en zij overigens uitdrukkelijk en consistent aangaf dat zij niet steeds op hun hulp kon rekenen (Verklaring DVZ van 1 augustus 2023, p. 7, 9; persoonlijk onderhoud, p. 5, 7-10). Zo verklaarde verzoekster dat ze haar ene dochter een keer om de drie jaar zag en haar andere dochter in een niet-geregistreerde illegale woning verblijft waarbij ze “een tijdje” heeft kunnen wonen nadat zij uit haar huurwoning werd gezet wegens huurachterstand waarbij ze ook een “vuile soenniet” zou zijn genoemd geweest, doch haar schoonzoon haar uiteindelijk vroeg te vertrekken en haar daar niet in huis wilde hebben (persoonlijk onderhoud, p. 5, 8; Vragenlijst van 1 augustus 2023, vraag 5).

Nergens uit verzoeksters verklaringen of uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster – wiens ouders overigens zijn overleden, wiens broer en zus in respectievelijk Turkije en Koeweit verblijven en die geen andere familieleden heeft in Irak – over een mannelijke voogd beschikt.

Evenmin wordt op zich betwist dat verzoekster geen vast adres of vaste woning in Irak heeft.

In tegenstelling tot wat verweerder meent, kan gelet op het voorgaande verzoekster dus wel degelijk aangemerkt worden als zijnde een alleenstaande vrouw (zonder een daadwerkelijk familiaal netwerk in de zin van het voormeld UNHCR-rapport) en worden verder in casu wel degelijk individuele omstandigheden aangevoerd die dienen meegenomen te worden bij de risicobeadeling van dergelijk profiel.

Zo wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verzoekster heeft gewezen op haar medische problemen waaronder nierproblemen, bloeddruk, diabetes alsook psychische problemen (persoonlijk onderhoud, p. 2-3; Verklaring DVZ, p. 11), haar gevorderde leeftijd (68 jaar), haar slechte socio-economische situatie en gebrekkig familiaal netwerk zoals reeds aangestipt.

Daarnaast wordt ter terechtzitting benadrukt dat verzoekster een soenniet is alsook ongeschoold en ongeletterd zoals ook blijkt uit haar verklaringen tijdens de administratieve procedure (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 5,10).

Daargelaten de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekster bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van een vrees voor de sjiiten in haar regio en de problemen die zij aanhaalde onvoldoende ernstig zijn om daden van vervolging uit te maken, meent de Raad dat zich in casu gelet op verzoeksters profiel en de aangevoerde individuele elementen een nader zorgvuldig alsook prospectieve beoordeling opdringt, niet enkel in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, doch ook in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad is in casu verhinderd om dergelijke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

De Raad moet immers opmerken dat onder meer de regio van herkomst en verzoeksters situatie aldaar dient mee betrokken te worden bij het onderzoek naar de risicobepalende omstandigheden van het vervolgingsrisico voor alleenstaande vrouwen.

In casu wordt niet betwist dat, gezien verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Irak, de (veiligheids)situatie in de provincie Karbala moet worden beoordeeld.

De Raad stelt in voorliggende zaak evenwel vast dat verweerders motivatie aangaande de situatie in Karbala ambigu is.

Eenzijds stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in het Iraakse zuiden, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Anderzijds wordt in de bestreden beslissing tevens geoordeeld dat na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie wordt gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat doch de vraag rijst of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit *“het willekeurig geweld in Karbala”* in haar hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar Karbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

In verweerders nota wordt terug aangestipt dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in het Iraakse zuiden, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en lijkt, in tegenstelling tot de bestreden beslissing, verweerder slechts volledigheidshalve in te gaan op de door verzoekster aangevoerde persoonlijke omstandigheden (zie de bewoordingen in de nota: *“in de mate dat”*) hoewel verweerder zich blijft baseren op dezelfde algemene informatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

De Raad wijst er in dit verband op dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Er dient hierbij rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare EUAA Country Guidance inzake Irak van juni 2022 blijkt dat voor de provincie Karbala geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt (p. 49, 200).

De Raad stipt hierbij niettemin aan dat in voormeld rapport wordt aangegeven dat de referentieperiode aangaande de veiligheidssituatie zich beperkt tot de periode van 1 augustus 2020 tot 31 oktober 2021 waarbij uitdrukkelijk wordt gesteld dat recente(re) informatie over het land van herkomst altijd moet worden

meegenomen in de individuele beoordeling (p. 47, 165). De Raad leest in dit rapport dat de erin vervatte richtlijnen/analyse slechts als geldig moet worden beschouwd zolang de huidige gebeurtenissen en ontwikkelingen binnen de trends en patronen van geweld vallen die zijn waargenomen binnen de voormelde referentieperiode. Er wordt in dit rapport gesteld dat nieuwe gebeurtenissen en ontwikkelingen die substantiële veranderingen, nieuwe trends of geografische verschuivingen in het geweld veroorzaken, kunnen leiden tot een andere beoordeling en dat de veiligheidssituatie in een bepaald gebied altijd moet worden beoordeeld in het licht van de meest actuele beschikbare landeninformatie (p. 165).

De Raad stelt voorts vast dat de commissaris-generaal zich in casu inzake de veiligheidssituatie in Karbala tevens baseert op de recentere COI Focus van 26 april 2023, de in voorliggende zaak de enige bron uit 2023. Het onderzoek in dit rapport richt zich in het bijzonder op de periode van januari 2022 tot februari 2023 waarbij overigens uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de analyse een actualisering is van het rapport van het European Union Agency for Asylum (EUAA) over de veiligheidssituatie in Irak van januari 2022 (p. 6) waarop dan weer de EUAA Country Guidance van juni 2022 is gebaseerd (EUAA Country Guidance Irak van juni 2022, p. 165).

Dit zou kunnen verklaren waarom verweerder in de bestreden beslissing dan toch lijkt af te stappen van de motivering dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in het Iraakse zuiden sinds de publicatie van de EASO Guidance van juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die er terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en zoals hierboven aangestipt dan toch oordeelt dat voor de provincie Karbala de vraag rijst of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit *“het willekeurig geweld in Karbala”* in haar hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Karbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Gelet op voormelde meerduidige motieven en het gegeven dat de thans beschikbare informatie aangaande de veiligheidssituatie zich voornamelijk beperkt op data uit 2021 en 2022 waarbij overigens geen expliciete conclusie kan getrokken worden uit de voormelde COI van april 2023 aangaande Karbala en de mate van het willekeurig geweld aldaar, is de Raad in de huidige stand van zaken, mede gelet op verweerders afwezigheid ter terechtzitting en het gebrek aan een eenduidig standpunt hieromtrent, niet in staat een volledig, zorgvuldig ex nunc onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in Karbala en kan in casu geen eenduidig beeld gevormd worden aangaande de situatie in verzoeksters regio van herkomst als een van de risicobepalende omstandigheden bij het onderzoek naar een vervolgingsrisico voor alleenstaande vrouwen.

Evenmin kan de Raad gelet op voorgaande bevindingen een grondig onderzoek voeren in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en naar de vraag of de persoonlijke omstandigheden van verzoekster dan toch meespelen en – gelet op de vaststellingen aangaande de aangetoonde individuele elementen en het oordeel dat niet alle motieven van verweerder kunnen bijgetreden worden – of deze kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Karbala in verzoeksters hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Karbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

3.2.4.2. Gelet op het ontbreken van een eenduidig standpunt inzake de situatie in Karbala en het gebrek aan actuele landeninformatie alsook het gebrek aan onderzoeksbevoegdheid, bevindt de Raad zich niet in de mogelijkheid om in casu een zorgvuldig en volledig ex nunc onderzoek te voeren naar verzoeksters profiel en het risico op van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het kader van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Uit dit alles volgt dat de Raad op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet verder op nuttige wijze kan evalueren in het kader van een devolutief beroep.

3.3. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 februari 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU